

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 maja 2025 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **P. S.**,

skazanego z art. 244 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 23 października 2024 r., sygn. akt V Ka 950/24, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 18 lipca 2024 r, sygn. akt II K 99/24,

p o s t a n a w i a:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2) zwolnić skazanego z kosztów postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa;

3) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. D., Kancelaria Adwokacka w L., kwotę 885 zł 60 gr, w tym 23 % VAT, tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postaci sporządzenia i wniesienia kasacji.

[PŁ]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 18 lipca 2024 r. (sygn. akt II K 99/24) P.S. został uznany za winnego tego, że 18 stycznia 2023 roku w miejscowości U., województwo [...], prowadził pojazd mechaniczny marki S. na drodze publicznej, pomimo orzeczonego prawomocnymi wyrokami: Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z 21 marca 2022 r. (II K 44/22) zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat (obowiązującego od 29 marca 2022 r.), oraz Sądu Rejonowego w Mrągowie z 11 lipca 2017 r. (II K 360/16) dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych (obowiązującego od 19 lipca 2017 r.). Czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary łącznej 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Mrągowie z 14 grudnia 2017 r. (II K 241/17), która obejmowała karę za umyślne przestępstwo podobne orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z 7 lutego 2017 r. (VII K 317/16). Czyn ten wyczerpywał dyspozycję art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Za to przestępstwo Sąd Rejonowy wymierzył mu karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto, na podstawie art. 42 § 1a pkt 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k., orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat, a na podstawie art. 43a § 2 k.k., świadczenie pieniężne w kwocie 6000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 23 października 2024 r. (sygn. akt V Ka 950/24) zaskarżony wyrok Sądu I instancji został w całości utrzymany w mocy.

Obrońca skazanego wniósł kasację w całości na jego korzyść, podnosząc zarzuty rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, które jego zdaniem mogły mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj.:

1. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. przez niewystarczające i pobieżne rozważenie okoliczności podniesionych w apelacji skazanego P.S. oraz zarzutów wskazanych w piśmie obrońcy stanowiącym doprecyzowanie apelacji skazanego z dn. 22.10.2024 r., a w konsekwencji brak wskazania lub niedostateczne wskazanie powodów, dla których apelacja skazanego została uznana za niezasadną, jak również bezpodstawne zaakceptowanie wadliwej oceny dowodów przeprowadzonej

przez Sąd I instancji oraz prawidłowości sposobu procedowania przed Sądem Rejonowym w Radzynie Podlaskim podczas gdy Sąd I instancji poczynił szereg nieprawidłowości w procedowaniu w sprawie, w szczególności zaniechał poczynienia ustaleń okoliczności istotnych dla postępowania - przede wszystkim co do świadomości skazanego w zakresie obowiązywania wobec niego jakiegokolwiek zakazu prowadzenia pojazdów w dacie czynu, który to brak świadomości P.S. sygnalizował w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, a co zostało przez Sąd I instancji zignorowane, a które to błędy zostały przez Sąd odwoławczy powielone na skutek niedostatecznego rozważenia apelacji wywiedzionej przez skazanego i podnoszonych w niej okoliczności;

2. art. 170 §1 pkt 2 i 5 k.p.k. w zw. z art. 170 §1a k.p.k. w zw. z art. 366 §1 k.p.k. poprzez oddalenie przez Sąd Okręgowy w Lublinie wniosków dowodowych obrońcy skazanego zgłoszonych w piśmie z dn. 22.10.2024 r. na skutek niezasadnego uznania, że wnioski te nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i zmierzają do przedłużenia postępowania karnego podczas gdy wnioski te, w szczególności wnioski o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka D.G. zmierzały do udowodnienia okoliczności istotnych dla ustalenia, czy został przez skazanego popełniony czyn zabroniony, czy stanowi on przestępstwo i jakie, co wyłączało możliwość oddalenia przedmiotowych wniosków dowodowych przez Sąd II instancji, a co skutkowało niewyjaśnieniem przez Sąd odwoławczy okoliczności istotnych dla sprawy;

3. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie skutkujące dokonaniem przez Sąd II instancji nie swobodnej, lecz dowolnej oceny dowodu przeprowadzonego przed tym Sądem, a to dowodu z wyjaśnień skazanego P. S., co doprowadziło do poczynienia przez Sąd Okręgowy w Lublinie ustaleń na podstawie wyłącznie części okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej skutkującego błędną rekonstrukcją zdarzenia faktycznego będącego podstawą orzekania i niezasadnym utrzymaniem wyroku Sądu I instancji w mocy w sytuacji gdy wyjaśnienia skarżącego wyraźnie wskazywały na to, że w dacie popełnienia czynu skazany nie miał świadomości co do obowiązywania jakiegokolwiek zakazu

prowadzenia pojazdów wobec niego, co winno prowadzić do ustalenia, że nie doszło do popełnienia przez P.S. przestępstwa.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie, V Wydział Karny Odwoławczy w całości oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim, II Wydział Karny, w całości i przekazanie sprawy właściwemu Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania;

2. ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie, V Wydział Karny Odwoławczy, w całości i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego jej rozpoznania.

Prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Podstawową funkcją postępowania kasacyjnego jest eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych rażącymi naruszeniami prawa, które miały lub mogły mieć istotny wpływ na ich treść, lub też tych, które kwalifikują się jako tzw. bezwzględne przyczyny odwoławcze (art. 523 § 1 k.p.k.). Kasacja nie stanowi natomiast kolejnej instancji odwoławczej, służącej ponownej ocenie materiału dowodowego czy kwestionowaniu prawidłowości ustaleń faktycznych dokonanych przez sądy obu instancji. Wszelkie zarzuty sprowadzające się do odmiennej interpretacji dowodów, bądź wskazujące na "niewystarczające" rozważenie, jeśli nie wykazują rażącego naruszenia przepisów procesowych wykraczającego poza granice swobodnej oceny dowodów, są niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym.

W niniejszej sprawie, zarzuty kasacyjne sprowadzają się w istocie do kwestionowania dokonanej przez sąd odwoławczy oceny materiału dowodowego. Sąd Okręgowy w Lublinie, utrzymując w mocy wyrok Sądu Rejonowego, rozważył wszystkie zarzuty apelacji i nie stwierdził takich uchybień, które mogłyby świadczyć o dowolności w ocenie zebranych dowodów. Samo niezadowolenie z wyników tej

oceny, nie stanowiące rażącego naruszenia prawa procesowego, nie może być podstawą do uwzględnienia kasacji.

Co więcej, argumentacja obrońcy, zwłaszcza w zakresie rzekomego braku świadomości skazanego co do obowiązywania wobec niego zakazów prowadzenia pojazdów, rażąco kontrastuje z oczywistymi faktami wynikającymi z akt sprawy. P.S. był już wcześniej prawomocnie skazany, a kluczowe dla tej sprawy jest to, że w jego przypadku orzeczono dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych już w 2017 roku. Pojęcie "dożywotnio" nie pozostawia żadnych wątpliwości interpretacyjnych w języku polskim. Dodatkowo, w dacie popełnienia czynu, skazany był objęty również trzyletnim zakazem prowadzenia pojazdów, orzeczonym w 2022 roku. Wobec tak jasnych i niepodważalnych danych, wszelkie twierdzenia o braku świadomości skazanego w tym zakresie są całkowicie niewiarygodne i sprzeczne z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego. Sąd odwoławczy miał pełne prawo uznać takie wyjaśnienia za niewiarygodne, a taka ocena nie wykracza poza granice swobodnej oceny dowodów.

Również zarzuty dotyczące oddalenia wniosków dowodowych nie zasługują na uwzględnienie. W sytuacji, gdy okoliczności faktyczne są już wystarczająco ustalone i jednoznaczne, sąd procesowy ma prawo oddalić wnioski dowodowe, które nie wniosą nic istotnego do sprawy lub zmierzają jedynie do jej przedłużenia. W świetle prawomocnych i wielokrotnych zakazów prowadzenia pojazdów, dalsze postępowanie dowodowe w kierunku rzekomego braku świadomości skazanego byłoby zbędne i niecelowe.

Podsumowując, kasacja obrońcy skazanego P.S. nie wskazuje na żadne rażące naruszenie prawa, które mogłoby uzasadniać jej uwzględnienie. Jest ona w istocie niedopuszczalną próbą podważenia prawidłowych ustaleń faktycznych i dokonanej swobodnej oceny dowodów.

[WB]

[r.g.]

